

הקרב בחדר המדרגות

"החוק לצרנו!" עו"ד כהן ואחותו חנה מרקדו מחכים לתוצאות מחוץ לשדה-הקרב.

לחדול. דבר זה היה פותח פתח לכל מיני השפעות ותמרונים של שתולנים ומליצי-ישר מאהורי הקלעים. או שממיר יבטל את הצו, קבעו השופטים, או שיוציאו לפועל. החליט בית-המשפט: יש להשתמש במידת הכוח הדרושה כדי לבצע את הצו.

עני באריקות להיפגש

אולם בדיוק לזאת לא היה לטמיר חשק רב. מצד אחד עמד החוק, כפי שהסבירו לעזונאי: "איני רוצה להציק ל-אנשים, אך זהו תפקידי, אין לי נימוקים נוספים כדי לבטל את הצו!" אך מאידך לא ראה את עצמו בדמות הגיבור המסתער ב-הרב שלופה אל ראש המדרגות.

לכן פנה למטרה, המשטרה הודיעה ל-דורפמן מראש על המיבצע העומד להי-ערוך. כשזרחה השמש ביום הגורלי, היו שתי החטיבות ערוכות לקרב, מוכנות להיפגש עלי באריקות. למען הזהירות ביקש טמיר כהנה מרקדו להביא עמה רק שתי מזוודות. רוח-הלחימה של הדורפמנים עלתה בהר-בה על זו של השוטרים. "ראיתי הרבה, אך דבר שכוה עוד לא ראו עיני!" נאנח אחד השוטרים. כשנסתיים הקרב, נכנס טמיר ל-חדר בו שכבו שני הוקנים, שאל את הרופא הממשלתי: "מה המצב?"

דעתו של הרופא, שהסתמך על חוות-הדעת של הרופאה הפרטית שהעידה על מצבם של השניים, היתה כי כל נסיון להוציא אותם בכוח עלול לגרום למות. "או לכמה זמן אתה מציע לי לדחות את הביצוע?" שאל טמיר. הסביר הרופא: "זו לא נולת. זו מח-לתלב. זה לא מצב חולף. כל פעם שתנסו להוציא אותם, יהיו התוצאות אותן התוצ-אות!"

מול הדועה זו נתן טמיר את האות לנסי-גה. השוטרים נשמו לרוחה. התימנים הרי-מו את שתי המזוודות על שכמם. אולם משה כהן, אחי האחות, התרגש: "זו מדינה! יש בה חוק וסדר! אם אפשר להתנגד בכוח לבית-המשפט, אז מה הערך של בית-המש-פט?"

למחנה השני היו דאגות אחרות. הודיע דובר קבוצת הבנים, הבנות והחתנים: "אם יתחדש נסיון הפיגוע, יתחדש גם הקרב!"

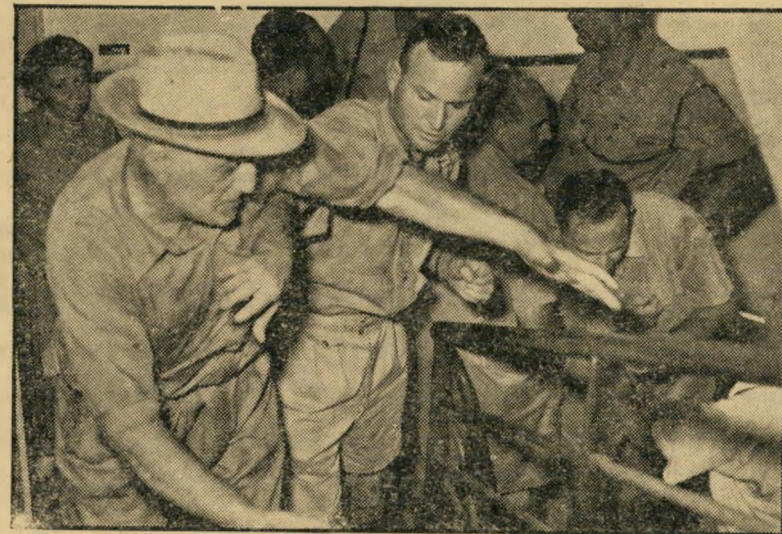
משימת בתה כרופאת קופת-חולים. בשבוע שעבר הגיע עבור חנה לאזאר כטען מזור. היו אלה כמה ארגוני ספרים יקרי-מציאות, בהם המנונים יוניים עתיקים, ספרים בודדיסטיים וכיוצא בהם, אך מעל ללל, הגיעו מכתביו ומישימים של גאנדי,

דורפמן פנה למטרה, דרש לסלק את חפצי האשה שנפטרה. בגשם שוטף ביצעה המשי-טרה את המשימה, אף שחוקיותה היתה מ-פוקפקת. דורפמן נשאר בעל שדה-הקרב, תפס את הדירה.

אולם נצחון זה לא הועיל לו. אחרי שדור-פמן סרב להתפשר ולקבל 1500 ל"י, החליט טמיר לתת צו-פיגוע. האחות התכוננה להי-כנס, אולם גם שמחתה היתה מוקדמת. הת-להבותו של טמיר התקררה לפתע. בעצם ימי הבחירות צילצלו אנשים רמי-מעלה, כי-ניהם מזכיר שרי-הבריאות ומנהל משרד-הפ-נים, אל טמיר ויעצו לו לבל יתחשב ב-המלצת מנהל בית-החולים הממשלתי, שדרש את ההחרמה. מול שתולנים כאלה הבין טמיר שכדאי לו לדרוך במקום.

עתה פגה סבלנותה של האחות ואחיה, עורך-הדין משה כהן, שהיה נאלץ לארח ב-דירתו את כל משפחתה. הם פנו אל בית-המשפט הגבוה לצדק, דרשו להכריח את טמיר לבצע את הצו שהוא עצמו נתן. שלו-שת השופטים העליונים, שלא ראו בעין יפה את החווה הכוב שנתתם בין בעל-הבית וקציני-האוויר כדי להערים על המצב, הסכימו בהחלט לפיגוע, נזפו בכתב בטמיר: "ואתה, בלי שים לב אל תפקידך בענין זה, נתרשלת או מאנת למלא את התפקיד שנורשת ל-מלא."

החרם בית-המשפט: "אין העלות על דעת שבשלב זה, היינו אחרי שניתן הצו ולפני שבוטל כחוק, היא לרשות המוסמכת שיקול דעת חופשי... אם לבצע את הצו או

"רק עי גופותינו תעברו!" דורפמן מנפוף בנעלו לעבר האויב, בניו מתלכדים סביבו.

"רופא! רופא!" בלהט הקרב נפל הזקן מתעלף, מועבר למיטה עליידי בנו ושכנה.

(25), נשואה לרופא ואם לילה, עובדת בתפ-קיד אחראי בבית-החולים הממשלתי למחלות כרוניות בצריפין. לרוץ מזלה סבלה ממחלה כרונית של חוסר-דיוור, והיא גרה עד כה אצל אחיה.

כך היה המצב כשנפטרה לפני שנה בובה הרגזון, בעלת מכון ליופי, מבלי להשאיר אחריה יורשים. בין מכשירי היופי גרה מרים ויאנו, פקידה שהכירה את חנה מר-קדו. מרים הבינה שזכותה על החדר מפוק-פקת, החליטה להפיק ממנו מה שניתן ל-הפיק. היא מטרה על הדירה הפנויה לחב-רתה, הסכימה לצאת תמורת 800 לירות. חנה אצה לרשות המוסמכת, ביקשה צו-החרמה, בהיותה עובדת בשירות חיוני, הביאה את המלצת הרופא הראשי.

דורפמן התנגד בתוקף לארח את האחות הרחמניה בדירה שנתפנתה זה עתה באשמת מלאך-המות. הוא הסביר שהוא חולה, שאש-תו חולה במחלת-לב, שיש לה לחץ דם גבוה. אולם מישהו יעץ לו לוותר על נימוק זה, להתחכם. במקום לטעון לזכותו חתם על חוזה עם קרוב-משפחה, סגן יהודה איש-האוויר, כך טען, חיוני למדינה לא פחות מאשת-הרפואה.

* * *

כל מיני השפעות...

כשהגיע מועד ברור הטעות, הבין דורפמן שמצבו אבוד. אברהם טמיר נמה לצד האחות. הישיבה נדחתה כמה פע-מים, ותוך זמן זה נערך מירוץ מיוחד במינו.

"אא אלוהים!" זועק זאב דורפמן בהגיע השוטרים. "לא פילתי לדבר כזה בישראל!"

יחד עם שאר החוקים לשעת-החירום, השאירו הבריטים בצאתם מן הארץ גם חוק המאפשר לרשות המוסמכת להחרים קר-קעות ודירות, אם היא משוכנעת שהדבר ד-רוש להגנת המדינה, או לבטחון הציבור או לקיום אספקה חיונית או לשירותים ציבור-ריים חיוניים. השבוע, במערבולת של גופות וסימפוגיה של צירחות היסטוריות, הודקרה השאלה: מה זה שירות חיוני?

* * *

האויב בשער

תמונה בחדר המדרגות של הבית ברחוב יונה הנביא 33, תל-אביב, היתה דוגמה נאה של לחימה-בשטח-בנוי, יכלה ל-הזכיר תמונות מימי החיפושים הבריטיים. בקומה השניה יצרה קבוצה של גברים ו-נשים חיות נחושה. קבוצה שנייה ניסתה לפרוץ את השרשרת. שעל אחרי שעל, תוך צעקות וניפוץ זכוכיות, כבשה קבוצת-שוט-רים את דרכה עד לקומה השניה.

זאב דורפמן, בעל הבית בן ה-72, חלץ את נעלו, איים בה על הקבוצה למטה, צעק: "רוצחים! רק על גופותינו תיכנסו לדי-רתי!" כיתה של שלושת בניו, שתי בנותיו ושני חתניו הבטיחו את אגפיו. בפתחי שאר הדירות היו השכנים קהל צופים מעוניין.

לשוא ניסה סמל-המשטרה, כדרכם של סמל-משטרה בישראל, לפשר בין הצדדים. צבא הדורפמנים הצליח לפרוץ למטה, לדי-חוק את האויב עד לשער הבית, כשלפתע נשמעה הקריאה המחרידה של שדה-הקרב: "רופא! רופא!"

זאב דורפמן צנח ארצה, איבד את הכרתו, הוכנס לדירתו. שם כבר שכבה אשתו, רחל (גם היא בת 72), ולידה רופאה פרטית ש-הוכנה מראש לרגע זה. אותו רגע פלסו את דרכם למעלה כוחות או"ם: גבר נומך-קומה בעל עיניים בולטות, שגילם את הרשות ה-מוסמכת להפקעת דירות, אברהם טמיר, ב-לחית הרופא הממשלתי.

* * *

מחלה כרונית

למטה ישבה על שתי מזוודותיה האחות הרחמניה חנה מרקדו, שלא ב-אה למקום כדי למלא תפקיד רפואי. חנה

תקופות מאסר שונות. אך הפסדו היה כאין וכאפס לעומת שכרו - ידיות עם אחד מגדולי הדור, המאטמה (בעל הנשמה הג-דולה) גאנדי. חודשים רבים התאכסן גאנדי בבית יידו הרוק קלנבך. כאשר נתאלמנה בת אחיו של